

Med Hensyn til Børnene og andre Forhold, da kunde jo Bestemmelser foretages ved Ægtepagt for hvert enkelt Ægteskab. Hvis Ægtepagt før Ægteskabets Indgaaelse var obligatorisk, vilde vist mange Vanskeligheder undgaas.

Hvor Religionsforskelle er tilstede, træffes allerede nu ofte Bestemmelser forud om, at Sønnerne opdrages i Faderens og Døtrene i Moderens Trosbekendelse.

Det synes let ved Lov engang for alle at ordne, at Faderen har den afgjørende Myndighed over Sønnerne, og Moderen er stillet paa samme Maade overfor Døtrene. I de gode Ægteskaber vilde der neppe være Brug for denne Ordning, men skade kunde den ikke, og overfor Uenighed hos Forældrene vilde det være heldigt for alle Parter, om en saadan Lov eksisterede.

Medens Hr. Schack paa bibelsk og religiøs Grund fordrer, at Kvinden skal underordne sig Manden, fremsættes dog eet Punkt, hvør Forfatteren mener, at hun paa ingen Maade bør rette sig efter ham.

Side 46 paapeges der, hvorledes Apostlen Peter minder om, at Kvinden bør bekende sin Tro og ikke „ved nogen Plage eller Mishandling fra Mandens Side lade sig skræmme bort fra Herren“.

Naar en Kvinde har en religiøs Overbevisning, bør hun fastholde denne trods sit Underdanighedsforhold til Manden. Hvorfor da ikke paa det moralske, det nationale eller andre indgribende Omraader?

Bestaar Religion ikke i andet end den kirkelige Trosbekendelse, er ikke alle aandelige Rørelser i os Guddomsgnister, som vi ingen Ret har til at bøie ind under en anden Individualitet?

Beviser ikke netop Apostlen Peters Fordring, at Kvinden ingenlunde paa det Aandeliges Omraade skal føle sig Manden underdanig, men bevare sin selvstændige Opfattelse?

Naar Kvindens aandelige Udvikling naar til samme Standpunkt som Mandens, saa hører, til Held for begge Køn, alle Underdanighedsfordringer op.

At arbeide fremad til denne Ligestillethed i Aandsudvikling, er Kvindesagens hovedsagelige Opgave, og Kvindesagens Forkæmpere haaber, at de til den Ende har fundet det rette Spor, om der end, jævnsides de alvorlige Bestræbelser, frem-